

РЕШЕНИЕ

№ 4815

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5400** по описа за **2023** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при 05 РУ, СДВР, чрез процесуалния си представител юк Б. срещу Решение № 1775 от 19.04.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 16423/2022 г., 121 състав, с което е отменена заповед за задържане на лице, рег. № 229зз-1649/26.11.2022 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал.1, т.1 и т.2 от ЗМВР, на Т. П. П. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“.

Касаторът моли за отмяна на решението и потвърждаване на заповедта за задържане, като посочва, че заповедта за задържане е издадена в съответствие с материалния закон. Счита издадената заповед за законосъобразна, издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, както и съдържаща предвидените от закона реквизити. При издаването на заповедта не е допусната злоупотреба с целите, поставени в чл. 74 от ЗМВР. Посочва, че за да бъде задържано едно лице е достатъчно да се предположи, че лицето има съпричастност към извършване на обществено опасно деяние. За извършилия задържането служител е налице задължение да реагира адекватно при откриване на данни за извършено обществено опасно деяние. Счита, че е спазена и практиката на ЕСПЧ, тъй като подозрението е било разумно и обосновано, поради което е изпълнено изискването на чл. 5, §1 от ЕКПЧ. Също така посочва, че

полицейските служители не са специалисти, за да могат да установят дали намерените у П. вещества са наркотични. Поради което лицето е задържано, за да се установи именно този факт. Моли за отмяна на решението и потвърждаването на заповедта. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Й., която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Посочва, че правилно полицейския орган е постановил процесното задържане. Обстоятелството, че в последствие се е установило, че тези вещества, които са намерени у задържания, не представляват наркотични вещества не означава, че задържането е необосновано. Полицейският орган има оперативна самостоятелност, данните трябва да бъдат проверени, поради което считам, че задържането е правилно. Посочва, че ответникът е задържан само за 30 минути. Това е достатъчно време, за да се провери дали намереното в него представлява наркотично вещество и да се установи самоличността на задържания. Ако полицейските органи не бяха постановили това задържане и в последствие се окаже, че таблетките представляват наркотични вещества, щеше да е предпоставка за налагане на дисциплинарно наказание. Задържаният е осуетил полицейската проверка и не е изпълнил полицейско разпореждане. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, в случай, че е над минималното. Претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Ответникът, Т. П. П., чрез процесуален представител адв. Б., оспорва жалбата, като излага подробни съображения относно неоснователността ѝ. Счита, че в заповедта липсват надлежно изложени мотиви – описани факти, които да дават възможност да се направи извод, че законът е приложен правилно. Посочва, че не са посочени никакви фактически обстоятелства относно конкретното деяние – нито къде, нито кога е извършено, нито пък дали деянието е предмет на извършената проверка или образувано досъдебно производство. В заповедта не са изложени конкретни обстоятелства, които да сочат на съпричастност на жалбоподателя към извършване на престъпление по чл. 354а от НК. Освен това, цитираната разпоредба касае различни хипотези свързани с наркотични вещества – държане, държане с цел разпространение и разпространение. В заповедта липсва конкретика коя от хипотезите на посочената разпоредба визира органа. Също немотивирано е и второто посочено в заповедта основание за задържане, като не става ясно кое разпореждане П. не е изпълнил. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

В съдебно заседание се представлява от адв. Б., който оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Посочва, че обстоятелствата, изложени в жалбата и заповедта са бланкетни. Описан е само чл. 354а от НК и не е конкретизирано за какво е задържан ответника. Никъде не е уточнено коя алинея касае процесния случай. Има доводи, че не е изпълнил полицейско разпореждане, като пак не е уточнено какво точно не е изпълнил. Винаги може да бъде установено на място дали веществото е наркотично, или не е такова. Фактът, че е бил задържан за 30 мин. не е обоснован. Претендира присъждане на адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

От събраните пред СРС доказателства се установява, че на 25.11.2022 г., А. В. Г. и Г. И. С. - служители от 05 РУ-СДВР, назначени като АП-61, при обход на маршрута, около 03:00 часа в [населено място], кв. Х. Д. до [жилищен адрес] забелязали лице от мъжки пол /ответника по настоящето дело Т. П. П./, на което решили да извършат полицейска проверка. За това му поискали документ за самоличност. При това, П. заявил, че не е длъжен да представя такъв, но все пак ще им съдейства и представил личната си карта. Полицейските служители установили, че това е ответника Т. П. П. с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.8.

По време на проверката на лицето и на багажа му, в раницата, която носел, полицейските служители установили 1 бр. жълта пластмасова кутийка, съдържаща 6 бр. таблетки - различни по вид и форма. На въпрос какви са таблетките, но той заявил, че не им дължи обяснения и започнал да ги нагрубява. Опитал се да вземе личната си карта от ръцете на Г. И. С., но не успял, след което се опитал да си тръгне. Било му разпоредено устно да остане на място до приключване на проверката или в противен случай ще бъде задържан за неизпълнение на разпореждане. П. продължил да обижда полицейските служители, след което бил задържан в 05 РУ- СДВР. Била издадена от А. В. Г. - ст.полицай при 05 РУ-СДВР Заповед за задържане на лице рег. № 229зз-1649/26.11.2022 г.

С Протокол за доброволно предаване, П. предал жълтата кутийка на полицейския служител Г. С., след което същата била запечатана от експерт в негово присъствие с картон серия А 0537123 и печат 506 НЕКД -СДВР.

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане на лице рег. № 229зз-1649/26.11.2022 г., А. В. Г., полицейски орган при 05 РУ-СДВР, е разпоредил задържането за срок от 24 часа на Т. П. П., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗМВР, в помещение за временно задържане на 05 РУ-СДВР. Заповедта е издадена на 26.11.2022 г., в 03.00 ч., а като основание за задържането, освен чл. 72, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗМВР, е записано, че лицето е отказало да изпълни полицейско разпореждане и осуетява полицейска проверка, като са посочени разпоредбите на чл. 64 от ЗМВР и чл. 354А от НК.

Заповедта е подписана от полицейския орган, а от задържаното лице е извършен отказ за подписване.

В заповедта е посочено, че лицето е освободено на 26.11.2023 г., в 13,30 ч.

Заедно със задържането е изготвени протокол за личен обиск на лице от 26.11.2022 г. и Протокол от 26.11.2022 г. за извършване на проверка на лични вещи, превозни средства, кораби, въздухоплавателни средства, контейнери и на вещите превозвани с тях.

По случая на 26.11.2022 г. било образувано бързо производство № 1889/2022 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 44862/2022 г. по описа на СРП, за извършено престъпление по чл. 354а, ал.3, т.1 от НК. По ДП няма привлечено обвиняемо лице.

С постановление на оперативен работник при 05 РУ-СДВР от 28.11.2022 г., за изясняване на обстоятелства по образуваното ДП № 3М-1889/2022 г., било възложено на О.-СДВР изготвянето на физико-химична експертна справка. От изготвената експертна справка № 2763-Х/2022, с рег. № 513ек-5704/28.11.2022 г. се установява, че в обектите, представляващи 6 бр.таблетки, не се доказва наличие на амфетамини, метилендиоксиметамфетамин, канабиноиди, кокаин и хероин.

По искане на разследващ полицай е изготвена справка за съдимост на лицето Т. П., от

която се установява, че същият не е осъждан.

С мнение на разследващ полицай от 30.11.2022 г. е постановено, БП № 1889/2022 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр. № 44862/2022 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 354А, ал. 3, т. 1 от НК, да се изпрати на СРП с мнение за прекратяване, поради липса на престъпление от общ характер.

С Постановление на прокурор при СРП от 02.12.2022 г. е постановено, бързото производство по ДП № 1889/2022 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. № 44862/2022 г. на СРП, да продължи по общия ред.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 1775 от 19.04.2023 г. по НАХД № 16423/2022 г., с което е отменена Заповед за задържане на лице № 229зз-1649/16.11.2022 г. За да отмени оспорената заповед за задържане, СРС е приел, че същата противоречи на материалния закон, тъй като не са изпълнени предпоставките за приложение на чл. 72, ал.1, т.2 ЗМВР, поради това, че не се установява извършено от задържаното лице престъпление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 1775 от 19.04.2023 г. по НАХД № 16423/2022 г. на СРС, 121-и състав, НО, с което е отменена Заповед за задържане на лице № 229зз-1649/16.11.2022 г., с която за срок от 24 часа е задържано лицето Т. П. П..

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна, ответник във въззивното производство и автор на отменения административен акт.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Т. П. П. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 57, ал.1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му от закона правомощия. Това се установява от приложеното пред СРС удостоверение рег. № 513р-9604/25.01.2023 г., от което е видно, че А. В. Г. е назначена и работи като старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 05 РУ при СДВР. СРС обаче е приел, че заповедта е издадена в противоречие на материалноправните разпоредби, тъй като не са посочени конкретни данни лицето да е извършило

престъпление, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР. Не са установени действия от страна на П., които да бъдат квалифицирани като подозрение за държане на наркотични вещества, както и такива, които да бъдат квалифицирани като отказ да изпълни полицейско разпореждане. Счел е, че полицейските органи не са имали каквито и да е обективни находки, които да формират предположение, че намереното вещество е забранено от закона. Посочено е, че в конкретния случай не само, че не са посочени каквито и да било конкретни обстоятелства, които да сочат на съпричастност на жалбоподателя към извършване на престъпление по чл. 354а от НК, но и полицейският орган дори и бланкетно не е посочил да съществуват такива данни. Прието е, че не е посочено какво разпореждане е отказал да изпълни жалбоподателят и на осъществяването на какви задължения по служба на полицейските органи е попречило неговото поведение.

Обжалваното решение е неправилно.

Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа, е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. При налагането ѝ административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност. Заповедите, постановени по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР са актове, за постановяването на които е достатъчно да има данни за извършено престъпление, както и лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика не е необходимо тези данни да имат характера на данни от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 от НПК. Освен това е без значение крайния резултат от образуваното досъдебно производство.

В конкретната заповед за задържане заедно с нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР са посочени и разпоредбите на чл. 64 от ЗМВР и чл. 354а от НК, като е уточнено, че лицето не изпълнява полицейско разпореждане и осуетява полицейска проверка. Т.е., за да бъдат изписани цитираните разпоредби, означава, че ответният орган е разполагал с данни, от които да се направи предположение, че задържаното лице е извършило престъпление и не изпълнява полицейско разпореждане, с което действие осуетява полицейската проверка. За такъв извод основание дава обстоятелството, че при проверката на личните вещи, в раницата полицейските служители 1 бр. жълта пластмасова кутийка, съдържаща 6 бр. таблетки различни по вид и форма. При положение, че след зададен въпрос какви са тези таблетки, лицето е нарекло служителите с обидни думи и е заявило, че не им дължи обяснение, опитал да вземе самоволно личната карта от ръцете на служителите и да напусне самоволно мястото на проверката, то на същият е разпоредено да остане на място, докато не приключи проверката, като в противен случай ще бъде задържан за неизпълнение на полицейско разпореждане. Лицето П. не е изпълнило разпореждането и отново е употребил непристойни думи, тръгнал самоволно, с което не е изпълнил полицейското разпореждане, поради което е и задържан. Освен това, доколкото хапчетата приличали на наркотично вещество, до изясняване на неговия състав, е правилно лицето да бъде задържано. В противен случай и ако лицето не бъде задържано, има опасност то да се укрие.

Неправилен е извода на СРС, че оспорвания административен акт е немотивиран,

поради непосочване на фактически и правни основания за издаването му. От посоченото в акта е установено фактическото основание за задържане Т. П., а именно лицето не е изпълнило полицейско разпореждане и осуетява полицейска проверка, предвид това, че в раницата е намерена 1 бр. жълта пластмасова кутийка, съдържаща 6 бр. таблетки различни по вид и форма. Ето защо, при тези данни законосъобразно в условията на оперативна самостоятелност полицейски органи са задържали това лице. Освен това, като основание за задържане, освен, че е цитирана разпоредбата на чл. 354а от НК е изписано разпоредбата и на чл. 64 от ЗМВР. Притежанието на наркотични вещества е престъпление по смисъла на чл. 354а от НК. Липсва изрично законово изискване, а и с оглед характера на акта /издава се незабавно и цели внезапност и изненада/, не е необходимо в заповедта за задържане да се сочат по-подробни данни. Според настоящия съдебен състав, към момента на издаване на оспорваната заповед ответникът е разполагал с материалноправно основание да задържи за срок до 24 часа Т. П., защото това е допустимият от закона процесуален способ за обезпечаването му (неотклоняването му), с цел извършване на първоначални действия за разследване на случая. Посочването на конкретната форма на изпълнителното деяние и квалификацията според съответното предложение от фактическия състав на деянието не е дължимо от полицейския орган. Точната и прецизирана правна квалификация е дължима от органа, компетентен да повдигне наказателно обвинение за престъпление, извършено на територията на Република България, а именно прокурора – чл. 46, ал. 1 от НПК.

Нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изисква да са налице данни, че лицето е извършило престъпление, а не да му е повдигнато обвинение или да са налице достатъчно данни за образуването на наказателно производство. За да кореспондира правното с фактическото основание за издаване на заповедта не е необходимо лицето към този момент да е било привлечено като обвиняем, а е достатъчно да са налице данни за извършеното престъпление, каквито данни се събрани от полицейските органи при задържането на лицето. Разпоредбата на чл.72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР пък изисква след надлежно предупреждение, лицето съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Наличието на протокол за доброволно предаване не означава, че по време на проверката лицето не се е опитало да осуети извършването ѝ. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват П. със сочените нарушения не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Безспорно, принудителните административни мерки следва да се прилагат ограничително и при стриктното спазване на закона. В разглеждания случай налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като е извършено с оглед на защита на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. За задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната свобода. При задържането на лицето са му били разяснени правото на адвокатска защита, правото на медицински преглед, на свиждане, уведомяване на семейството или друго заинтересовано лице, видно от

подписаната от лицето декларация, екземпляр от която същият е получил.

Изложеното налага извода, че принудителната административна мярка е приложена спрямо ответника по касация в съответствие с материалноправните изисквания на закона.

Според настоящия съдебен състав на съда, с оспорената заповед не е нарушен чл. 5 от КЗПЧОС, както и разписаното в Решение на Съда /четвърти състав/ от 25 май 2023 г. по дело С-608/21. С решението е прието, че чл. 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. относно правото на информация в наказателното производство, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на националната правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. От една страна, съгласно § 1 на чл.5 от конвенцията никой не може да бъде лишен от свобода, освен в изрично посочените случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона, а според б. "с", допустимо ограничение на посоченото основно право е законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Тъй като процесният административен акт е обоснован с наличието на посочените в цитираните разпоредби на ЕКЗПЧОС обстоятелства, то с налагането на коментираната ПАМ не е допуснато нарушение на разпоредбите на Конвенцията. От друга страна, задържайки лицето в момента, в който отказва да се подчини на полицейско разпореждане и в който отказва да посочи какво е съдържанието на намерените в него медикаменти, за него следва да е ясна причината за задържането му.

Предвид горното, касационната инстанция намира, че обжалваното решение е неправилно, постановено при визираните от касатора отменителни основания и на основание чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде отменено, като постанови друго решение, с което жалбата на Т. П. срещу заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, да бъде отхвърлена като неоснователна.

Решението следва да бъде отменено и в частта на разноските.

При този изход на делото основателна се явява претенцията на процесуалния представител на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същата следва да бъде уважена в минималния размер, определен чл. 63, ал. 5, изр. 2-ро ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./, а именно в размер на по 80 лева за двете инстанции, или общо 160 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1775 от 19.04.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 16423/2022 г. на СРС, 121 състав и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. П. срещу заповед за задържане на лице, рег. №

229зз-1649/26.11.2022 г., издадена от полицейски орган при 05 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Т. П. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.